

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1060/2022
13.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и окривљеног ББ, због кривичног дела тешко дела против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Стефановића, и захтеву бранилаца окривљеног ББ, адвоката Миломира Шалића и адвоката Марина Благојевића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 201/17 од 29.09.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 149/21 од 13.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Стефановића, и бранилаца окривљеног ББ, адвоката Миломира Шалића и адвоката Марина Благојевића, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 201/17 од 29.09.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 149/21 од 13.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 201/17 од 29.09.2021. године окривљени АА и окривљени ББ оглашени су кривим због по једног кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ за које је окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, а окривљени ББ на казну затвора у трајању од 2 (две) године. На основу члана 85. КЗ окривљенима АА и ББ изречене су мере безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности па је окривљеном АА забрањено вршење лекарског позива у трајању од 5 (пет) година, док је окривљеном ББ забрањено вршење лекарског позива у трајању од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да им се време проведено у затвору не урачунава у време трајања изречених мера. Оштећени ВВ и ГГ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак. Окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка који су ближе одређени у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 149/22 од 13.04.2022. године усвојене су жалбе браниоца окривљеног АА и жалбе окривљеног ББ и његових бранилаца па је преиначена пресуда Основног суда у Врању К 201/17 од 29.09.2021. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу окривљене АА и ББ, за по једно кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ за која су побијаном пресудом оглашени кривим, на основу члана 45. КЗ, осудио и то окривљеног АА на казну затвора у трајању од 2 (две) године, а окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, док је применом члана 85. КЗ окривљенима АА и ББ изрекао мере безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности тако што им је забранио вршење лекарског позива у трајању од по 3 (три) године. У осталом делу жалба браниоца окривљеног АА и жалба окривљеног ББ и његових бранилаца, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Саша Стевановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи у целини побијане пресуде тако што ће према окривљеном АА одбити оптужбу или укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање,

- браниоци окривљеног ББ, адвокат Миломир Шалић и адвокат Марин Благојевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи у целини побијане пресуде тако што ће окривљеног ББ ослободити од оптужбе или укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене наводи изнетих у захтеву, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Саша Стефановић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално у захтеву означава само битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП али се из образложења захтева закључује да захтев подноси и због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. Ово, имајући у виду да у захтеву наводи да опис кривичног дела у изреци првостепене пресуде не садржи битно обележје кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ, и то радњу извршења - очигледно несавесно поступање у пружању лекарске помоћи.

Очигледно несавесно поступање у пружању лекарске помоћи у изреци првостепене пресуде није конкретизовано и описано, а радње које су описане, према мишљењу браниоца, евентуално могу представљати кривично дело несавесно пружање лекарске помоћи из члана 251. став 3. КЗ, за које је услед протекла времена, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Браниоци окривљеног ББ, адвокат Миломир Шалић и адвокат Марин Благојевић, захтев за заштиту законитости подносе због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводећи да дело за које је окривљени ББ оглашен кривим није кривично дело. Према наводима захтева, кривично дело за које је окривљени оглашен кривим има две последице и то основну, у виду погоршања здравственог стања и тежу, у виду смрти пацијента којег лекар несавесно лечи. У конкретном случају, у изреци првостепене пресуде описано је када, где и у ком својству су окривљени поступали и у каквом стању је била малолетна пацијенткиња при пријему на Дечије одељење, а потом је наведено да „дошло до губитка драгоценог времена и даљег погоршања здравља оштећене“ услед чега је наступила смрт. На тај начин у диспозитиву оптужног акта и у изреци првостепене пресуде, конкретизована је смрт као тежа последица у смислу члана 27. КЗ међутим, није описана основна последица, која се према одредби члана 251. став 1. КЗ огледа у погоршању здравственог стања, а коју је, према ставу одбране, било потребно чињенично описати. Поред тога, у изреци пресуде, по мишљењу одбране, није описана ни кривица окривљених у односу на тежу последицу кривичног дела, односно смрт малолетне оштећене. Сходно наведеном, браниоци сматрају да дело за које је окривљени ББ оглашен кривим није кривично дело будући да му недостаје битно објективно обележје који се тиче основне последице кривичног дела и битно субјективно обележје у односу на тежу последицу - смрт детета.

Осталим наводима захтева, које означавају као повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, браниоци окривљеног ББ, суштински указују на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Ово из разлога што у захтеву наводе да су радње које су окривљеном ББ стављене на терет описане у потенцијалу, без конкретизације узрочнопоследичне везе између његових личних пропуста и кривице у односу на обе последице кривичног дела. У том смислу, браниоци истичу да су радње нечињења за које је окривљени ББ оглашен кривим, евентуалне и као такве зависе од непоступања окривљеног АА, као лекара лечиоца којем је, између осталог, стављено на терет да од дежурног анестезиолога, окривљеног ББ, није захтевао да предузме интубацију како би се омогућио проток ваздуха кроз горње дисајне путеве у плућа детета. Сходно томе, окривљени ББ, по мишљењу бранилаца, не може бити крив што није предузео интубацију. Браниоци указују да последица основног дела у виду погоршања здравственог стања, и смрт лица, као тежа последица, могу бити проузроковане само једном од радњи извршења које су алтернативно прописане у члану 251. став 1. КЗ, а коју предузима лекар при пружању лекарске помоћи, односно лечењу које обухвата постављање дијагнозе, одређивање и примену терапије. Пружање лекарске помоћи била је дужност окривљеног АА, а не окривљеног ББ јер сада пок. ДД није била његов пацијент. У захтеву такође истичу да је кривично дело из члана 251. став 1. КЗ својеручно кривично дело (*delicta propria*), што значи да га може учинити само један учинилац лично и самостално, па пошто окривљени нису осуђени као саизвршиоци, браниоци постављају питање по ком основу је сваки од окривљених оглашен кривим за по једно кривично дело јер закон не познаје могућност да два лица учине истовремено по једно исто кривично дело.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Према одредби члана 251. став 1. КЗ кривично дело несавесно пружање лекарске помоћи чини лекар који при пружању лекарске помоћи примени очигледно неподобно средство или очигледно неподобан начин лечења или не примени одговарајуће хигијенске мере или уопште очигледно несавесно поступа и тиме проузрокује погоршање здравственог стања неког лица. Истим чланом, у ставу 3. предвиђен је нехатни облик овог кривичног дела.

Тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. КЗ ће постојати ако је, између осталог, услед дела из члана 251. став 3. КЗ, наступила смрт.

Према изреци побијане првостепене пресуде, окривљени су дана 08.01.2011. године, у временском интервалу од 02,30 до 04,45 часова, као дежурни лекари на Дечијем одељењу Опште болнице Здравственог центра у ..., и то окривљени АА, као лекар специјалиста оториноларинголог, и окривљени ББ, као специјалиста анестезиолог, обојица у стању урачунљивости, при пружању лекарске помоћи пацијенткињи – детету ГГ, старости пет година, која је боловала од акутне упале слузнице доњег дела завршног ждрела, грленог поклопца и гркљана, брзонапредујуће и потенцијално животно угрожавајуће болести, која је при пријему на Дечије одељење била у општем тешком стању са знацима тешког поремећаја дисања, а услед погоршања здравља и у непосредној животној опасности услед изразито отежаног дисања које је било узроковано непролазношћу горњих дисајних путева, као последица запаљенског процеса, уопште очигледно несавесно поступали и тиме проузроковали погоршање здравственог стања пацијенткиње ГГ, при чему су били свесни да несавесно поступају и да тиме могу проузроковати погоршање њеног здравственог стања али су олако држали да до тога неће доћи. Очигледно несавесно поступање, према изреци пресуде, огледа се у томе, што окривљени нису препознали непосредну животно угроженост детета, нису благовремено закључили да примењена терапија, првенствено адреналин и кортико препарати, ни после 10-ак минута од апликације, па ни после поновног ординирања кортико препарата („Дексазон“) и лека за смирење („Дормикум“) не доводе до побољшања стања дисања код детета, па нису спровели поступак и мере за обезбеђење дисајног пута сходно јасно испољеним знацима тешке асфиксије код детета, чиме би живот детета био спашен, а били су свесни да услед њиховог несавесног поступања може доћи до њене смрти али су олако држали да до тога неће доћи.

У изреци првостепене пресуде је наведено да ни један од окривљених као дежурних лекара није пратио нити документовао динамику погоршања или побољшања здравственог стања детета чиме би постало очигледно да са протеклом времена долази до даљег погоршања дететовог здравственог стања, а поред тога описане су и друге радње које окривљени појединачно нису предузели, при чему је реч о радњама које су биле у домену њихових специјалности, чијим благовременим предузимањем би, у конкретном случају, била отклоњена опасност од настанка смрти детета, а ради се о обезбеђивању дисајног пута и то превасходно путем интубације, коју није предузео окривљени ББ, као специјалиста анестезиолог, или путем хитне трахеотомије коју није спровео окривљени АА, као специјалиста оториноларинголог. Због наведених пропуста окривљених дошло је до губитка драгоценог времена и даљег погоршања здравственог стања детета ГГ и њене смрти услед угушења, па су накнадни

покушаји интубације и трахеотомије извршени прекасно, у фази када је већ дошло до неповратног оштећења животних органа – мозга и срца и наступања смрти малолетне пацијенткиње.

У конкретном случају, према налажењу Врховног касационог суда, из чињеничног описа изреке побијане првостепене пресуде, јасно произлази да се у радњама окривљеног АА и окривљеног ББ стичу сва законска обележја по једног кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ, односно објективна обележја која се односе на радње окривљених, и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости окривљених и постојања свесног нехата како у односу на основно дело, тако и у односу на тежу последицу.

Према томе, оцењујући да чињенични опис кривичних дела за које су окривљени правноснажно оглашена кривим садржи сва законска обележја по једног кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ, Врховни касациони суд налази да доношењем побијаних пресуда није повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, оцењени као неосновани.

Навођењем у изреци првостепене пресуде радњи које је сваки од окривљених понаособ пропустио да предузме при пружању лекарске помоћи ГГ, која је на Дечије одељење Опште болнице у ..., примљена у општем тешком стању са знацима тешког поремећаја дисања, јасно се закључује у чему се у конкретном случају састојало уопште очигледно несавесно поступање сваког од окривљених понаособ, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, којима се указује да у изреци пресуде нису описане и конкретизоване радња извршења овог кривичног дела оцењени као неосновани.

У конкретном случају, ни један од окривљених, између осталог, није реаговао на непосредну животну угроженост пацијенткиње, ни благовремено закључио да примењена терапија ни након првог, а потом ни након поновног апликовања, не доводи до побољшања њеног дисања, након чега ни један од њих није пратио и документовао динамику погоршања њеног здравственог стања, ни предузео једну од две мере које би спречиле односно отклониле опасност од смрти пацијенткиње, а реч је интубацији коју окривљени ББ није ни покушао да спроведе иако је њено извођење у домену његове специјалности па је ту одлуку могао да донесе и самостално, и трахеотомији чије извођење је у домену специјалности окривљеног АА. Према томе, из изреке пресуде јасно произилази да је сваки од окривљених кривично дело извршио као самостални извршилац, и то без обзира што су њихове радње биле повезане јер је сарадња и координација у поступку лечења пацијенткиње између лекара различитих специјалности несумњиво нужна у сваком случају, а посебно када се ради о животну угроженим пацијентима, што је била сада пок. ГГ.

Уопште очигледно несавесно поступање окривљених, које је описано у изреци пресуде, довело је до наступања теже последице, што је у конкретном случају, смрт ГГ, па су нижестепени судови правилно правно квалификовали кривичноправне радње окривљеног АА као кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ. Сходно наведеном, Врховни касациони

суд налази да доношењем побијаних пресуда није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Стевановића.

Самим тим, неосновано се захтевом за заштиту законитости адвоката Саше Стевановића, указује да се у радњама окривљеног АА стичу законска обележја кривичног дела несавесно пружање лекарске помоћи из члана 251. став 3. КЗ, за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења обзиром да је окривљени оглашен кривим због кривичног дела из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. У вези става 1. КЗ, за које је прописана казна затвора од једне до осам година, са апсолутним роком застарелости од 20 година. Стога, Врховни касациони суд, супротне наводе браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Стевановића, да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, оцењује као неосноване.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Саша Стевановић, захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП коју образлаже наводима да је након укидања првостепене пресуде, против које су жалбе изјавили само браниоци окривљених, у поновљеном поступку пресуда измењена на штету окривљеног АА. Јавни тужилац је у поновљеном поступку изменио оптужни акт и окривљеном АА ставио на терет радње које нису биле обухваћене претходним оптужним актом и то да „није пратио континуирано и није документовао промене стања болеснице чиме би постало очигледно да са протеклом времена долази до погоршања стања“, „није препознао непосредну животну угроженост“, „није докуменовао промене стања“, „није предузео мере да се дете преведе у хируршку салу“ и друге, а што није био овлашћен да учини јер није изјавио жалбу против пресуде. Оглашавајући окривљеног АА кривим за кривично дело описано у прецизираном оптужном акту, првостепени суд је, по мишљењу браниоца, „окривљеног довео у неповољнији положај и прекорачио оптужбу“.

Изложеним наводима захтева, које у захтеву означава као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Саша Стевановић, заправо указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП у вези члана 453. ЗКП.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева за заштиту законитости оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 453. ЗКП, која предвиђа забрану преиначења на штету окривљеног, прописано је да ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Из списка предмета, између осталог, произлази да је пресудом Основног суда у Врању К 253/16 од 02.11.2016. године, окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ. Против наведене пресуде јавни тужилац није изјавио жалбу, а у поновљеном поступку, након што је усвајањем жалби бранилаца окривљених решењем Апелационог суда у Нишу Кж1 98/17 од 15.03.2017. године, пресуда Основног суда у Врању К 253/16 од 02.11.2016. године укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, окривљени АА је оглашен кривим за исто кривично дело.

По налажењу Врховног касационог суда, првостепени суд није прекршио забрану преиначења на штету окривљеног (*reformatio in peius*) прописану одредбом члана 453. ЗКП, обзиром да у поновљеном поступку пресуда није измењена на штету окривљеног АА ни у погледу правне квалификације кривичног дела, нити у погледу кривичне санкције.

У конкретном случају, након прецизирања оптужног акта, у побијаној пресуди првостепеног суда нису додате чињенице које би измениле суштину кривичног дела у смислу његових битних законских обележја, јер је супротно наводима захтева за заштиту законитости, изрека првостепене пресуде и пре укидања раније пресуде и прецизирања оптужног акта, садржала сва законска обележја кривичног дела тешко дело против здравља људи члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ за које је окривљени АА оглашен кривим.

Према томе, како окривљени АА у поновљеном поступку није оглашен кривим за теже кривично дело, нити му је изречена тежа кривична санкција, то по ставу овога суда, суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Саше Стефановића.

Браниоци окривљеног ББ, захтев за заштиту законитости подносе због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ. Према наводима захтева, другостепени суд је супротно одредби члана 54. став 3. КЗ, приликом одмеравања казне, окривљеном као отежавајућу околност узео обележје кривичног дела односно „објективну тежину учињеног кривичног дела“.

Изнете наводе Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 149/22 од 13.04.2022. године усвајањем жалби бранилаца окривљених, преиначена је пресуда Основног суда у Врању К 201/17 од 29.09.2021. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу, између осталог, окривљеног ББ, за кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, на основу члана 45. КЗ, осудио на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

Повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП постоји, између осталог, када је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, односно уколико суд изрекне врсту казне која није допуштена по закону или која није предвиђена за одређено кривично дело, или ако прекорачи најмању или највећу меру прописане казне, или ако изрекне споредну казну када то није допуштено, односно не изрекне споредну казну када је њено изрицање обавезно.

Одредбом члана 54. став 3. КЗ прописано је да се околност која је обележје дела не може узети у обзир и као отежавајућа, односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела.

За кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. КЗ прописано је казна затвора од једне до осам година.

У конкретном случају, другостепени суд је, имајући у виду сврху кажњавања и околности које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности) нашао да је ове околности првостепени суд правилно утврдио када је окривљеном ББ као олакшавајуће околности ценио личне и породичне прилике и ранији живот окривљеног – његову неосуђиваност, док му је као отежавајућу околност ценио објективну тежину учињеног кривичног дела, с тим да је оценио да се жалбама бранилаца окривљеног основано указује да је првостепени суд пренагласио значај отежавајућих околности, из ког разлога је усвајањем жалби бранилаца окривљених, првостепену пресуду и преиначио у делу одлуке о казни и обојицу окривљених осудио на казне затвора у краћем временском трајању.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд окривљеном АА казну затвора одмерио у границама које су прописане за кривично дело из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ. При томе, објективна тежина учињеног кривичног дела, није обележје кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. КЗ, како то браниоци окривљеног ББ у захтеву неосновано истичу, већ је реч о јачини повреде заштићеног добра што је околност коју суд, у складу са чланом 54. став 1. КЗ, може узети у обзир приликом одмеравања казне.

Сходно свему наведеном, Врховни касациони суд налази да је приликом одмеравања казне окривљеном ББ кривични закон правилно примењен, па су супротни наводи захтева његових бранилаца, адвоката Миломира Шалића и адвоката Марина Благојевића, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Саша Стевановић, у осталом делу захтева наводи да је суд погрешно применио одредбу члана 85 КЗ приликом изрицања мере безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности, обзиром да из чињеница које је суд ценио приликом одлучивања о изрицању наведене мере безбедности, по мишљењу браниоца, не произилази да би даље вршење лекарског позива од стране окривљеног АА било опасно. Изводећи другачији закључак о оправданости изрицања неведене мере безбедности, из чињеница чијим утврђењем су се бавили нижестепени судови, бранилац суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, у чије разматрање се Врховни касациони суд није упуштао јер не представља законски разлог у оквиру повреда наведених у члану 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца могу поднети захтев за заштиту законитости.

Из свих изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић